

**▣ *Miercuri, într-n sătuc uitat de lume. N-am să-i dau numele, pentru că n-are sens. Ar putea fi oricând, oricare din cătunele din România.***

O clădire mică, exact cât o casa cu 5 camere. Văruită-n alb, înconjurată de gazon, de pomi fructiferi. Două băncuțe și câteva straturi de flori, la câțiva metri distanță, par să-i țină de urât.

Și zarvă mareeee ! " Doamnaaaaa! A venit doamna noastrăăăă!" Da, doamna lor eram eu. Iar ei? Păi ei erau niște mogâldețe vesele, cu ochii bulbucăți, roșii-n obraji - de li se citea sănătatea pe față. Copii de școală primară combinați cu copii de grădiniță. Pentru că draga clădire găzduia atât școala primară cât și grădinița sătucului. Într-o sală învățau la grămadă, clasele I și a II-a, în altă sala clasa a III-a, în cea de-a treia sală- cei din clasa a IV-a, iar în ultima sală era grădinița propriu-zisă - cu copii de grupa mică, mijlocie și mare, combinați, din lipsă de educatori și spațiu. Iar cea de-a cincea sală era cancelaria, care, miercurea, ținea loc și de cabinet ptr asistență psihopedagogică. Așadar, o clădire modesta care proteja sub aripa sa vreo 100- 120 de copilași.

Nu intram bine-n curte și deja avea loc îmbrățișarea de grup cu "doamna lor". Se strâneau în cerc, în jurul meu, ca albinuțele și ne îmbrățișam ca să ne meargă bine toată ziua. Uneori, își luau așa avânt, încât aveam impresia că mă dărâmă. Dar era o senzație atât de plăcută să simți mânuțe moi în jurul tău, să fii ațintită de atâția ochișori care-ți căutau pe rând privirea ca să se simtă salutați.

"Bună dimineța, floricelelor, cum vă simțiți azi ?

"Foaaaaaaarte bine!", îmi răspundeau ei în cor.

Era un ritual al nostru. Deși erau vai de capul lor de săraci și nemâncați și obosiți de la treburile din ziua precedentă din gospodărie, ei veneau miercurea la școală de dragul doamnei. A fost cel mai minunat sentiment pe care l-am putut trăi vreodată, de când am jobul ăsta. Îmi aduc aminte cu mare drag de ei. Acum or fi mărișori, sunt deja la școală la oraș.

## DOAMNA, VREȚI SĂ FIȚI MAMA MEA ?

Written by Administrator

Tuesday, 01 April 2014 21:37 - Last Updated Wednesday, 02 April 2014 21:17

---

Îmi amintesc că, deși aveau hăinițele vechi sau prea mici sau prea mari, rămase de la frații lor, erau mereu curați. Îi învățam mereu că nu-i nevoie de parfum ca să fii plăcut de ceilalți, e de ajuns să ai trupul și mai ales sufletul curat. I-am învățat despre viață, le-am fost și mamă și soră. Ce mult i-am iubit... Ce puri erau ...

După fiecare oră cu ei, îmi lăsau pe catedră felicitări făcute cu mânuța lor, foi pe care scriau mesaje din suflet pentru mine, pe care le umpleau , mai apoi de inimioare făcute stângaci... Dar ce minunate erau! Primeam flori dimineața, cu mesajul : "Doamna, pe asta am rupt-o din grădină fără sa vadă mama, pentru că vă iubesc!" Când plecam de acolo, mereu plecam inundată de lacrimi. În mare parte, de bucurie , pentru că viața nu contenea să-mi arate cât de pură e iubirea unui copil. Dar, plângeam și de tristețe. Știam că, dacă nu se va face ceva pentru ei, licărul din ochi și dorința pentru studiu se va stinge. Părinții erau mult prea săraci sau irresponsabili ca să se implice în educația lor. De multe ori le-am luat eu rechizite, împărțeam pachetul meu cu cei care-mi treceau pragul "cabinetului". Și asta fără să știe fostul meu soț, ca să nu fiu certată acasă. :) Mereu îi ziceam că mi-am cumpărat eu nu știu ce oje sau vreun produs cosmetic, numai ca să acopar situația.

Cel mai mult le plăcea să le citesc povești terapeutice. Să le dezbatem apoi și să tragem învățăminte. Doamne, ce drag le mai era să ridice mânuța și să fie numiți să răspundă și laudați pentru aportul la oră.

Ca, mai apoi, când le-am aflat istoriile de viață, să văd că un procent covârșitor nu aveau părinți cu ei (erau plecați în străinătate, la lucru), sau proveneau din familii dezorganizate (părinți divorțați, care trăiau în concubinaj, părinți cu vicii- de cele mai multe ori, alcoolici). Mulți dintre ei abia așteptau "cornul și laptele" de la pauza de prânz, pentru că, acasă, primeau ceai cu pâine. Am avut un copilaș care și-a dat ochii peste cap, la consiliere. Ca să aflu că nu mâncase de câteva zile. Când mi-am scos un covrig din geantă, în ochii lui am văzut dorința de a sări pe mine ca să-l revendice. Așa foame-i era, și totuși, stătea ținut în scaun, și-și frământa mânuțele. Când i l-am întins, a fost atât de impresionat, încât i-au dat lacrimile. A început să muște cu poftă din el, printre lacrimi și sughițuri. Apoi m-a luat în brațe și mi-a zis : "Mulțumesc, doamna!". Din acel moment, n-am mai fost bună de nimic întreaga zi. Atât de tare m-a afectat emoțional copilul ăsta. Și era doar în clasa I.

Peste alte câteva zile, am găsit-o pe o altă mititică cu lacrimi în ochi, pe "coridor". Era ceva mai mărișoară, într-a patra.

## DOAMNA, VREȚI SĂ FIȚI MAMA MEA ?

Written by Administrator

Tuesday, 01 April 2014 21:37 - Last Updated Wednesday, 02 April 2014 21:17

---

"Ce-i cu tine, draga mea? Ce s-a întâmplat!?"

"Doamna educator ne-a cerut o culegere la matematică. Și mami și tati nu vor să mi-o cumpere. Au zis că nu au bani de dat pe cărți. Ei n-au serviciu și cheltuie alocația mea pe băutură. Eu vroiam culegerea ..."

Cum să nu ți se rupă sufletul? Copila asta nu și-a dorit o tabletă, un telefon, o pereche nouă de pantofiori. Ea vroia doar să învețe... Am ținut vii, în memorie, până-n zi de azi, lacrimile ei , șiroind pe obrăjori...

Și mai am o amintire din acea școală. Mi-o amintesc pe Maria. O fetița minunată. Frumușică foc, în clasa a II-a. Cu mama plecată în străinătate, cu tatăl și bunicul patern lângă ea. Avea părul tuns bob și purta ochelari. Îmi ajungea până la brâu, așa era de mărunțică. Trăgea de mine la propriu să ne vedem. Să o iau și pe ea la consiliere să povestim. Într-o zi, am luat-o. De cum a intrat în cabinet, au năpădit-o lacrimile, ca pe un om mare. Nu mai răzbeam să-mi scot servetelele din pachet și să-i șterg ochișorii.

"Ce-i cu tine, Maria? De ce ești așa tristă? Ce-i cu lăcrimioarele astea în ochișorii tăi?"

"Doamna... păi mama DIVORȚEAZĂ DE NOI... Nu NE mai vrea. A plecat departe. Știți, mama e frumoasă ca Albă ca Zăpada și tata zice că și-a găsit un prinț departe și nu ne mai vrea..."

Am lucrat cu Maria și cu tatăl ei câteva ședințe. O durere mai mare și cu efecte atât de devastatoare, n-am mai pomenit la un copil. Mama era idolul ei, o venera ca pe o zeiță, dar ce folos, dacă își alesese alt prinț!? Mereu era prima la îmbrățișat când intram în clasa ei. Și mă strângea așa cu patimă. Îi atingeam creștetul și-o alinam, pe coridor. Se lipise de mine mai tare decât un scaiete. Lipsa de afecțiune maternă nu a putut fi compensată nici de către tată, nici de către bunic. Mereu îi făceam câte o surpriză. Prinsesem drag de ea, ca de copilul meu.

Și am trăit să simt ceva, ce n-am simțit până acum. Într-o zi, eram eu cea demoralizată. Și puiul de om a știut să citească tristețea din ochii mei. Nu am putut să mă ascund de ea. Mi-a zis că vrea să îmi zică neapărat ceva, dar să nu audă colegii ei. Am invitat-o în cabinet. Dar nu s-a

## DOAMNA, VREȚI SĂ FIȚI MAMA MEA ?

Written by Administrator

Tuesday, 01 April 2014 21:37 - Last Updated Wednesday, 02 April 2014 21:17

---

așezat pe scaunelul din fața mea, ca de obicei, ci fix... ÎN BRAȚELE MELE. Îmi răsună-n cap vocea ei tremurândă, pentru că era o introvertită și-o finuță și-o emotivă :

"Doamna, știți că eu vă iubesc mult. Și știu că mă iubiți și dumneavoastră. Nu vreți să rămâneți de azi acasă la mine? Nu vreau să fiți tristă. Doamna, vreți să fiți mama mea? "

Am înghițit în sec și-am strâns-o în brațe. Am strâns-o atât de puternic. Ne uitam ochi in ochi. Și ne jucau ochii în lacrimi ...

**[Psih. Silvia Manolache](#)**

**<http://psihsilviam.blogspot.ro/>**